

KDYŽ SE JEVIŠTĚ VČD PROMĚNÍ V (NEJEN) HOTEL MODRÁ HVĚZDA

Tolik půvabu najednou jen tak neuvidíte

PARDUBICE – Ta inscenace, kterou mají diváci možnost zhlédnout od konce března, je zkrátka a dobře především půvabná. A to doslova ve všem. Řeč bude o Hotelu Modrá hvězda, adaptaci stejnojmenného filmu připravené ve Východočeském divadle podle scénáře Václava Wassermana a Martina Friče. Autory textu psaného přímo pro pardubickou scénu jsou Petr Abraham a Martina Mejzlíková, prvně jmenovaný se pod svým občanským jménem Petr Novotný ujal režie.

Půvab starých českých komedií, ať již vznikaly za první republiky či za takzvaného protektorátu (Hotel Modrá hvězda byl natočen v roce 1941) tkví velkou měrou v jejich pohádkovosti, respektive pečlivě hlídané míře idealizace. Dospělý divák při nich vždy zapomínal na své běžné starosti, vkusně se odreagoval a opájel se příznanou a neskrývanou naivitou jednotlivých příběhů, neboť věděl, že vše se nakonec patřičně vysvětlí a dobře dopadne. Není-li půvabným optimismus, pak už asi nic jiného.

Je však jejich půvab přenositelný? Pardubická adaptace dokládá, že ano. Novotný s Mejzlíkovou nevytvořili prostou kopii slavného snímku, ale svébytný jevištní tvar, kde sice tvoří základ situace, vtipy a gagy důvěrně známé, leč jejich účinku a pointování se dosahuje ryze divadelními prostředky.

Půvabná proto musí být už scéna s ústrojně využitou točnou, Ivo Žídek je v tomto směru osvědčený machr, stejně tak tvůrce pěkných kostýmů Roman Šolc. Neoddiskutovatelně půvabná je hudba, „slunečnicová“ melodie Slávy Emany Nováčka se stala nadčasovým hitem a Veronika Malá jí svou jiskrnou interpretací dodává půvab téměř nadpozemský, v připsané muzice Ondřeje Soukupa zase převládá půvab jemné nenápadnosti. S půvabem plným rytmizujících tahů se vypořádali se svým úkolem připravit nápaditou choreografii

Karolíně Šafránkové a Josefu Láskovi to v hlavních rolích nové inscenace na jevišti VČD sluší.
Foto: JIŘÍ SEJKORA

Monika Němcová a Petr Červený, na roztančené jeviště je radost hledět.

Nejvíce půvabní, neboť v inscenaci pochopitelně nejdůležitější, jsou herci. Všichni bez výjimky. O přirozeném půvabu Karolíny Šafránkové a Josefa Lásky, již vytvořili role dvojice dědiců, kolem nichž se děj komedie točí, netřeba pochybovat, ti dva se s ním (a ovšemže také s talentem) snad již narodili. O Veronice Malé již byla zmínka, velmi půvabná a po všech stránkách šarmantní je však také Jindra Janoušková ve vděčné, neboť vlastně velmi lidské, ač se to hned zdát nemusí, roli Matky Landové. Půvab, s nímž vytváří Petr Dohnal další ze svých „škatulkových“ úloh ředitelů, tkví v realistickém, a proto uvěřitelném nasazení a lehece ironizujícím nadhledu. A pak je tu ovšem půvab kouzelné trojice mladých mužů vytvořivších si v Modré hvězdě jakýsi svérázný squat. Ti rovněž nemají chybu - Petr Borovec, Štěpán Pospíšil a Jiří Hába jsou, jak se vyjádřila jedna dáma v hledišti, doslova k sežrání již od okamžiku, kdy začnou ve své první scéně vylézat ze společně sdílené postele. Což teprve, když se obléknou do gala... Půvabným herectvím překypuje i obsazení menších rolí: o svých schopnostech v nich přesvědčují Dagmar Novotná,

Martina Sikorová, Zdeněk Rumpík, Tomáš Lněnička a Radek Žák. A hluboký obdiv patří Jiřímu Kalužnému, jenž se velmi důstojně a vlastně rovněž půvabně vypořádal se svou speciální úlohou placeného hosta. Je chvályhodné, že divadlo, jemuž v minulosti tento herec tolik dal, s ním stále počítá.

Nehledejme na tomhle představení víc než recept na dobrou náladu. To přece vůbec není v rozkolísaných časech málo. Zkusme si dopřát. A těšit se lze třeba i z toho, že tentokrát se z jeviště neozývají žádné, ale vůbec žádné vulgarity. Ta hra na noblesu, již je dnes kolem nás jako šafrán, má něco do sebe. (ro)